

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Και να που έφτασε κι άλλος ένας κόμπος στο χτένι, αυτή τη φορά πιο μεγάλος. Ή θα ξεδοντιάσει το χτένι και θα περάσει ή το χτένι θα αποδειχτεί ανθεκτικό για μία ακόμη φορά. Όμως, επειδή αυτή τη φορά το νήμα τραβιέται από την κοινωνία με μεγάλη δύναμη, αν, τελικά, αντέξει το χτένι, είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα γκρεμιστεί ο αργαλιός.

Κάθε φορά που το τέρας παραγγέλλει την τροφή του εμφανίζονται στον ορίζοντα πιστοί υπηρέτες, διαφορετικοί κάθε φορά μα και τόσο ίδιοι μεταξύ τους, που είναι έτοιμοι να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους για να μπορεί το τέρας να συνεχίζει να αναπνέει, να συνεχίζει να πεινάει να συνεχίζει να αποζητάει τροφή.

Και οι υπηρέτες, λυσσασμένα σκυλιά με ψεύτικα δόντια, τρέχουν να θερίσουν ζωές και όνειρα.

Αγράμματοι να μένουν οι φτωχοί που εκείνοι δημιούργησαν, χωρίς σπίτια να μένουν οι φτωχοί που εκείνοι τους οδήγησαν στη φτώχεια, ελεύθεροι και με τις τιμές που τους αρμόζουν να μένουν οι κλέφτες του μόχθου των ανθρώπων και οι μπαταχτσήδες της πολιτικής και της οικονομίας, στο διάολο να πάνε οι άρρωστοι, οι άστεγοι, οι άνεργοι και όσοι ακόμη έχουν δουλειά.

Το τέρας πεινάει και πρέπει να φάει. Ζητάει σπίτια, περιουσίες, εγκαθιστά το κρύο στα σπίτια, στερεί το φως και το νερό, τη γνώση και τη μόρφωση των ανθρώπων και οι πιστοί υπηρέτες τα σκυλιά τα λυσσασμένα με τα ψεύτικα δόντια βγαίνουν παγανιά ουρλιάζοντας και γρυλίζοντας, για να του τα προσφέρουν.

Ως αντάλλαγμα, μπορούν και ζουν σε χρυσά σκυλόσπιτα μες στη χλιδή και τον πλούτο, αλυσσοδεμένοι σε αναπαυτικές καρέκλες αξιωμάτων απ' όπου εξαπολύουν λόγους κενούς, ψεύτικους και απειλητικούς.

Αλλάζουν το μαντρί που υπερασπίζονται με την ίδια ευκολία που σκορπίζουν τον πόνο, την απόγνωση και το θάνατο.

Γλύφουν εκεί που πριν από λίγο καιρό έφτυναν, κολακεύουν και στηρίζουν εκείνους που πριν από λίγο καιρό «έβριζαν» και απαξίωναν, καταδικάζουν πρακτικές και ενέργειες τις ίδιες που πριν από λίγο καιρό ακολούθησαν, υποκρίνονται μπρος στη θεά κάμερα και καμώνονται πως νοιάζονται για ανθρώπους, τόπους και πατρίδες, την ίδια στιγμή που φέρονται στους ανθρώπους σαν να είναι ζώα και ξεπουλούν, μπιρ παρά, τόπους και πατρίδες.

Λες και είναι δικός τους ο χρυσός και όχι δικός μας, λες και είναι δικά τους τα δάση και όχι δικά μας, λες και είναι δικά τους τα πετρέλαια, τα ορυκτά, ο αέρας, το νερό και όχι δικά μας.

Ιερό δεν έχουν, όσιο δεν έχουν η τσίπα τους τελείωσε και κρύβουν το τρομακτικό τους πρόσωπο σε ακριβά κοστούμια και θωρακισμένα αυτοκίνητα μεγάλου κυβισμού. Φοβούνται και κυκλοφορούν με πολυάριθμη συνοδεία. Άραγε γιατί να φοβούνται αφού κάνουν το σωστό; Από ποια συμφέροντα νιώθουν ότι κινδυνεύουν; Από τα λαϊκά; Μα δηλώνουν υπηρέτες του λαού μα στην πορεία αλλάζουν αφέντη και γίνονται δυνάστες του λαού.

Καμαρώνουν χωρίς δεύτερη σκέψη επειδή οδηγούν τους ανθρώπους σε απόγνωση πιστεύοντας και ελπίζοντας πως αυτό θα γίνεται εσαεί. Η Ιστορία δεν τους διδάσκει, τους ξεμωραίνει και τους κάνει να πιστεύουν πως θα είναι οι πρώτοι που θα μπορούν να φέρονται στους ανθρώπους σαν σκλάβοι, χωρίς οι σκλάβοι να επαναστατήσουν.

Αγνοούν το νόμο του Νεύτωνα, πιστεύοντας και ελπίζοντας πως θα υπάρχει δράση χωρίς αντίδραση. Ζαλισμένοι από τα πλούτη και την αλαζονεία δεν ακούνε τη σιωπηλή οργή που τους στέλνει το μήνυμα: «Αδειάστε μας τη γωνιά, δεν σας αντέχουμε άλλο».

Μόνο το τέρας μπορεί και αφουγκράζεται τέτοια μηνύματα, γι' αυτό και ετοιμάζεται να αντικαταστήσει τους τωρινούς πιστούς του υπηρέτες με άλλους ακόμα πιο πιστούς που περιμένουν στην επετηρίδα τη σειρά τους.

Αυτό είναι το σχέδιο. Μόνο που αυτή τη φορά δεν θα τους βγει. Το ξέρει και το τέρας και οι πιστοί υπηρέτες τους ότι τα δόντια τους είναι ψεύτικα, έτοιμα πλέον να πέσουν στο πρώτο τράνταγμα.